

Тога вика Мурчо Господар-отъ :
„Брату мили, Янкула Войвода!
Не сумъ кукайца въ куки да седамъ,
Не сумъ овчаръ овци да ти пасамъ,
Ясъ сумъ постаръ, я ке си примамъ
Ке примамъ таткова оружа.“
Мурчо вика своя пѣрва любовь :
„Дай оружіе, коня бѣрза коня!“
И любовь му монѣ-отъ оружила,
И на бинегъ коня му тегнала.
И Мурчо си на коня вяхнало,
Закарало жрти и жѣгари,
И два брата пилци соколови
И на любовь яко нарѣчуве :
„Ясъ ке ходамъ во гора зелена,
До прошетамъ лова да половамъ ;
Живѣ г' оставамъ Янкула Войвода,
Ка ке дойдамъ, умренѣ да го найдамъ.
Да му правишъ господарска манджа,
Да му правишъ со люта отрува,
Да го служишъ оно благо вино,
Благо вино со люта отрува.
Ак' ти мене, любовь, не послушашъ,
На твой рамена глава не ке стое ;
Ако мене ти добро послушашъ,
Големъ даръ тебе ке те дарувамъ.“
И си поиде во гора зелена,
Три дни шеталъ, три дни Мурчо ловалъ,
Нищо лова тои не изловалъ.
Испушилъ два брата соколови,
Ги ѣ пушилъ вишемъ по небо-то ;
Тамъ найдоха едно орло пиле,
Го удриха два брата соколи,
Едно го бѣе долу подъ криля,
Друго го бѣе надъ криля ;
Орле пиле съ ѣ натделило ,
Си слезело долу на земя-та ;
Го носиха на Мурчо господаръ.
Орле пиле дробни сѣмдзи роне ,
И на Мурчо веле и говоре :